

Η Ιταλίδα συγγραφέας Φραντσέσκα Μελάντρι βρίσκεται αποκλεισμένη στη Ρώμη από τις 9 Μαρτίου λόγω των έκτακτων μέτρων που έλαβε η κυβέρνηση της Ιταλίας σε μια προσπάθεια να περιορίσει την επιδημία του κορωνοϊού που έχει λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις στη χώρα. Αποφάσισε, λοιπόν, να γράψει ένα γράμμα, απευθυνόμενη σε όλο τον κόσμο, σχετικά με την επιδημία που δοκιμάζει τους τελευταίους μήνες όλο τον πλανήτη.

Αναλυτικά τα όσα έγραψε:

«Σας γράφω από την Ιταλία, σας γράφω λοιπόν από το μέλλον σας. Βρισκόμαστε εκεί που θα βρίσκεστε εσείς σε λίγες ημέρες. Οι καμπύλες της επιδημίας μάς δείχνουν αγκαλιασμένους σε έναν παράλληλο χορό όπου βρισκόμαστε μερικά βήματα μπροστά από σας, όπως το Ουχάν ήταν σε σχέση με μας πριν από μερικές εβδομάδες. Βλέπουμε ότι συμπεριφέρεστε όπως συμπεριφερόμασταν εμείς. Κάνετε τις ίδιες συζητήσεις που κάναμε πριν από λίγο καιρό, ανάμεσα σ'αυτούς που έλεγαν ότι έχουμε να κάνουμε με κάτι σαν γρίπη και σ'εκείνους που είχαν καταλάβει. Από εδώ, από το μέλλον σας, ξέρουμε για παράδειγμα ότι όταν σας πουν να μείνετε κλεισμένοι στα σπίτια σας, άλλοι θα επικαλεστούν τον Φουκό κι άλλοι τον Χομπς. Πολύ γρήγορα, όμως, θα αρχίσετε να κάνετε άλλα πράγματα. Πρώτα απ'όλα, θα φάτε. Κι όχι μόνο επειδή το να μαγειρεύετε θα είναι ένα από τα λίγα πράγματα που θα μπορείτε να κάνετε. Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης θα ξεπηδήσουν ομάδες που θα διατυπώνουν προτάσεις για το πώς να περάσετε εποικοδομητικά τον χρόνο σας. Θα γραφτείτε σε όλες, και ύστερα από λίγες ημέρες δεν θα μπορείτε άλλο. Θα βγάλετε από τα ράφια σας την Πανούκλα του Καμί, αλλά θα ανακαλύψετε ότι δεν έχετε όρεξη να το διαβάσετε.

Θα φάτε ξανά.

Θα κοιμηθείτε άσχημα.

Θα αναρωτηθείτε για το μέλλον της δημοκρατίας.

Θα κάνετε μια ακατανίκητη κοινωνική ζωή, ανάμεσα σε απεριτίφ στα chat, ραντεβού στο Zoom και βραδινό στο Skype.

Θα σας λείπουν όσο ποτέ άλλοτε τα ενήλικα παιδιά σας και θα δεχθείτε σαν γροθιά στο

στομάχι τη σκέψη ότι, για πρώτη φορά από τότε που έφυγαν από το σπίτι, δεν έχετε ιδέα πότε θα τα ξαναδείτε.

Παλιές διαφορές, παλιές αντιπάθειες, θα πάνε να έχουν σημασία. Θα τηλεφωνήσετε σε κόσμο που είχατε υποσχεθεί να μην ξαναδείτε ποτέ.

Πολλές γυναίκες θα κακοποιηθούν στο σπίτι τους.

Θα αναρωτηθείτε τι θα κάνουν αυτοί που δεν μπορούν να μείνουν στο σπίτι γιατί, πολύ απλά, δεν έχουν σπίτι.

Θα αισθανθείτε ευάλωτοι όταν βγείτε για ψώνια στους άδειους δρόμους, ιδίως αν είστε γυναίκα. Θα αναρωτηθείτε αν έτσι καταρρέουν οι κοινωνίες, αν γίνεται πράγματι έτσι γρήγορα, θα απαγορεύσετε στον εαυτό σας να κάνει τέτοιες σκέψεις.

Θα γυρίσετε σπίτι, θα φάτε ξανά. Θα παχύνετε.

Θα αναζητήσετε στο Internet βίντεο για γυμναστική.

Θα γελάσετε, θα γελάσετε πολύ. Θα σας βγει ένα χιούμορ μαύρο, σαρκαστικό, να κόβεις φλέβες.

Ακόμη κι αυτοί που τα παίρνουν όλα σοβαρά θα συνειδητοποιήσουν το παράλογο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Θα δώσετε ραντεβού στους φίλους σας στις οργανωμένες ουρές έξω από τα καταστήματα – αλλά από απόσταση ασφαλείας.

Θα δείτε καθαρά μπροστά σας όλα όσα δεν χρειάζεστε.

Θα σας αποκαλυφθεί καθαρά ο αληθινός χαρακτήρας των ανθρώπων που βρίσκονται γύρω σας. Σε άλλα θα επιβεβαιωθείτε, σε άλλα θα εκπλαγείτε.

Μεγάλοι διανοούμενοι που μέχρι χθες αγόρευαν για τα πάντα θα εξαφανιστούν από τα μέσα ενημέρωσης, άλλοι θα καταφύγουν σε έξυπνες γενικότητες που θα στερούνται όμως ενσυναίσθησης, και γρήγορα θα σταματήσετε να τους ακούτε. Ανθρωποι που είχατε υποτιμήσει θα αποδειχθούν, αντιθέτως, γενναιόδωροι, διαυγείς και καθησυχαστικοί.

Αυτοί που θεωρούν όσα συμβαίνουν μια ευκαιρία αναγέννησης του πλανήτη θα σας βοηθήσουν να διευρύνετε τους οριζόντες σας, αλλά ταυτόχρονα θα σας εκνευρίσουν: ο πλανήτης αναπνέει χάρις στη μείωση των εκπομπών CO₂, αλλά εσείς πώς θα πληρώσετε στο τέλος του μήνα τους λογαριασμούς; Δεν θα ξέρετε αν το ότι είστε μάρτυρες της γέννησης του αυριανού κόσμου είναι κάτι μεγαλειώδες ή μίζερο.

Θα παίξετε μουσική στα μπαλκόνια. Όταν θα τραγουδάτε έξω φωνή το “I Will Survive”, θα σας κοιτάζουμε, όπως κοιτάζαν εμάς όταν τραγουδούσαμε από την Ουχάν, όπου τραγουδούσαν στα μπαλκόνια τον Φεβρουάριο.

Πολλοί θα κοιμηθούν με τη σκέψη ότι το πρώτο πράγμα που θα κάνουν όταν όλα τελειώσουν είναι να πάρουν διαζύγιο. Θα δρομολογηθεί η γέννηση πολλών παιδιών.

Τα παιδιά σας θα ακολουθήσουν διαλέξεις online, θα σας φανούν αφόρητα, θα σας δώσουν χαρά. Θα δείξουν ανυπακοή κι εσείς θα τους πείτε ότι αν βγουν έξω θα αρπάξουν τον ιό και θα πεθάνουν. Θα προσπαθήσετε να μη σκέφτεστε αυτούς που πεθαίνουν μόνοι στα νοσοκομεία. Θα θελήσετε να πετάξετε ροδοπέταλα στο ιατρικό προσωπικό.

Θα σας πουν πόσο ενωμένη είναι η κοινωνία μπροστά στον κοινό σκοπό και ότι είστε όλοι στην ίδια βάρκα. Θα είναι αλήθεια. Αυτή η εμπειρία θα αλλάξει για πάντα την ατομική σας

προσέγγιση. Όμως οι ταξικές διαφορές μετράνε. Το να είσαι κλεισμένος σε ένα σπίτι με κήπο δεν είναι το ίδιο με το να ζεις σε μια εργατική πολυκατοικία γεμάτη κόσμο. Και το να δουλεύεις από το σπίτι δεν θα είναι το ίδιο με το να χάσεις τη δουλειά σου. Η βάρκα στην οποία θα βρεθείτε μπροστά στον ιό θα αποδειχθεί ότι δεν είναι το ίδιο γερή για όλους, όπως δεν ήταν ποτέ.

Κάποια στιγμή θα καταλάβετε ότι είναι πράγματι δύσκολο.

Θα φοβηθείτε. Θα μιλήσετε στα αγαπημένα σας πρόσωπα ή θα το κρατήσετε μέσα σας για να μην τους ανησυχήσετε. Θα φάτε ξανά.

Αυτά έχουμε να σας πούμε από την Ιταλία για το μέλλον σας. Είναι όμως μια βραχυπρόθεσμη προφητεία, λίγων μόλις ημερών. Αν στρέψουμε το βλέμμα προς το μακρινό μέλλον, στο μέλλον που σας είναι και μας είναι άγνωστο, δεν μπορούμε να σας πούμε παρά ένα πράγμα: όταν όλα τελειώσουν, ο κόσμος δεν θα είναι πια ο ίδιος».

Πηγή: tomanifesto.gr